

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי כ"ד טבת תשפ"ב | דף היומי בבלי: מגילה טז | דף הכולל: מועד קטן כא.
דף היומי בהלכה: מתחילת סימן תרע"ו עד סעיף ה'.
מוסר: דבר בעיתו - פרק ז' מ"ודע" עד "והנה ידוע".

קנין חכמה הלימוד השבועי: שער הבחינה פרק ו' 'ומה שראוי לך לדעתו' עד שער עבודת האלוקים פתיחה 'אבל טובת האדון'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

הפציינט הגיש זר פרחים לפרופסור הנדהם: "באתי להודות לך על שגרמת לי להתייאש" | דווקא כשאין שום סיכוי, זה הסיכוי הגדול ביותר | מה עשה האדמו"ר שנחשד בגניבת פרה... | המספרה שנסגרה בשבת בזכות ברכת 'בוקר טוב' 2303

הסיפור היומי

"אתה משה!?" נדהם הפרופסור. "זה לא יתכן. לפני שבעה חודשים היית גמור, חסר סיכוי. זה פשוט לא יתכן!". זר' משה השיב בחיוך: "כן, זה אני, ובאתי כדי לומר לך תודה ולספר לך כיצד זה יתכן..."

דווקא כשאין שום סיכוי, זה הסיכוי הגדול ביותר

תודה ולספר לך כיצד זה יתכן...".
הפרופסור המופתע עבר עכשיו לצד המקשיב, זר' משה עמד בצד המדבר:
"אני חייב לך תודה ענקית. כשהייתי כאן לפני שבעה חודשים, אמרת לי שאין כל סיכוי. מי יודע אם הייתי ניצל לולי המילים הללו. כשאמרת שאין סיכוי, הבנתי שנותרה רק דרך אחת...
"הגעתי לביתי. החל מאותו ערב, כל יום ויום, ולפעמים כמה פעמים ביום, התפללתי לבורא עולם. אמרתי לו: 'אבא שבשמים, אני יודע שאין לי סיכוי, אלא רק אם תשמע את תפילתי ותעניק לי חיים'.
"החלטתי לעשות את מה שאני יכול, למרות שהרפואה קבעה שאין לי שום סיכוי. בכל הזדמנות נשאתי את עיני שוב לשמים. סיפרתי לבורא עולם על משפחתי המורחבת הזקוקה לאבא בריא, על ילדי, שמישהו צריך לחתן אותם. על החיים שלי שעוד צעירים מדי מכדי להיגדע בפתע פתאום.
"אמרתי לבורא עולם שאני יודע שאין סיכוי כי כל הרופאים

ר' משה נקרא לו. שם בדוי לדמות אמיתית. יהודי בגיל העמידה. שהתחיל זה עתה לחתן את ילדיו. עד לפני כשבעה חודשים הוא ניהל שגרת חיים רגילה המופרת מדי פעם רק בשמחות משפחתיות צוהלות.
ערב אחד, בלי לקבוע תור, התייצב ר' משה עם חיוך רחב במרפאתו של פרופסור נודע. "אני צריך רק לומר תודה לפרופסור", אמר למזכירה. הוא הראה לה זר פרחים גדול שהביא עמו.
המזכירה הכניסה את ר' משה לפני התור הבא. הוא הניח על שולחן הפרופסור את זר הפרחים הגדול ואמר בקול צלול: "באתי להגיד לך תודה, אדוני".
לפרופסור לקח כמה דקות להעלות את התיק הרפואי של העומד מולו, שביקר אצלו במרפאה כשבעה חודשים קודם לכן. "אתה לא אותו אחד", לחש בתדהמה. "זה לא יתכן, זה פשוט לא יתכן. לפני שבעה חודשים היית גמור, חסר סיכוי. אתה משה?! זה פשוט לא יתכן!".
"כן, זה אני", ר' משה אמר בחיוך רחב. "אני כאן כדי לומר לך

כל הטיפול וחשבתי שאין סיכוי?".
"בדיוק", ענה ר' משה, "רק בגלל שאמרת שאין כל סיכוי, זכיתי להתפלל מהלב. מתוך הבנה שרק בורא עולם יכול להציל אותי במצב שלי! נשאתי תחינה מעומק הלב, מתוך הפנמה שאף אחד ושום טיפול לא יכולים לעזור לי- רק בורא עולם. עכשיו אתה מבין, למה מגיע לך תודה? כי ייאשת אותי וגרמת לי להתפלל כפי שצריך, ואם אני פה - זו בדיוק הראיה!".
ר' משה חתם את סיפורו ונפרד מהפרופסור בידידות.
(מעובד מתוך 'פניני עין חמד'; הרב אשר קובלסקי שליט"א)

משוכנעים בכך. 'רק אתה, רופא כל בשר, אתה הנותן חיים לכל חי, יכול להפוך את ההחלטה. הם בעצמם לא חושבים שיש טיפול שיכול להועיל ולו במשהו. רק אתה בורא עולם יכול להציל את המצב'.
"חלפו שבעה חודשים", אמר ר' משה בהתרגשות עצומה, "ואבא הגדול הוכיח, שכשפונים אליו וסומכים רק עליו - הוא יכול הכל. אתמול כשהתבררתי כי אני בריא לחלוטין. חשבתי איך זכיתי לזה? הגעתי למסקנה שבזכותך!".
"בזכותי?!", הפרופסור הביט בו מופתע, "הרי אני הייתי נגד

פרשת השבוע

כשזוחרתי מהכלא נודע לי שכל אזרחי פולין שבשטח רוסיה גוייסו. חבריי 'ברי המזל' נשלחו לחזית ורבים מהם לא שבו - בעוד אני, 'יענקלה דער שליימזל', ישבתי שקט ושאנן בבית הסוהר!

"בדיוק כמו זה שקרה עם הצפרדעים במצרים" - הגה צ'רבי יעקב גלינסקי זצ"ל מגולל פרקים סוערים בקורות חייו עם מוסר השכל נוקב

גם להם עצמם! - שהם מוסרים נפשם, דוקא הם, ורק הם, שרדו! ובי היה מעשה - בראש השנה שנת ת"ש הפציצו הגרמנים את ביאליסטוק, ובסוכות נמלטנו לווילנה, בירת ליטא החפשית. כחצי שנה לאחר מכן השתלטו הרוסים על ליטא ואסרו על קיום הישיבות. ישיבתנו ירדה למחתרת. בשבת קדש פרשת שלח נמסר לנו, שהרוסים עורכים מצוד אחר בני הישיבות, להגלותם לסיביר. חברי נפוצו לכל רוח, ואני אמרתי לחברותא: "אדם כי ימות, באהל" - אפילו בשעת מיתה אל ימנע עצמו מבית המדרש (שבת פג ע"ב)... ישבנו כל השבת, ולמדנו בהתמדה. במוצאי שבת שבנו לאכסניה, וכמו שארע בדוד המלך (שבת ל ע"ב) שמלאך המוות השיגו כשפסק לרגע מלימודו, התדפקו מלאכי החבלה של הבולשת על דלתנו. חברינו התפזרו, כאמור, ואותנו תפסו. הספקנו לקחת איתנו את התפילין וכמה ספרים, והסיעו אותנו אל הרכבת. מצאנו בה כמה מחברינו שנתפסו בכך, ורבים אחרים הצליחו להמלט.

כשראו אותנו, לעגו: "איי, יענקלה קריניקער, אזא שליימזל ביסטו! הלא קטן קומה אתה, יכולת להחבא בקלות!" המצוד המשיך. השליימזליניקעס נתפסו, וברי המזל הצליחו להמלט מצפרי הבולשת. הסיעונו לסיביר, לעבודת פרך במחנה כפיה. כמה קנאנו באותם ששפר חלקם והצליחו להחבא. ואז פלשו הגרמנים לליטא, עם האייזענץ גרופע, פלוגות המוות שלהם. אבל לא היתה להם עבודה רבה. כפי העדיות ששמענו, האזרחים הליטאים עצמם קמו וטבחו ביהודים הקדושים. סיפר לי הגאון רבי יעקב קמינצקי זצ"ל: בימי אברכותו היה רב בעירה זעירה, ציטואן שעל יד קלם. היו שם מתי מעט משפחות יהודיות בין קומץ האיכרים הגויים. ידם לא הספיקה לכלכל את רבם

כשהגיעה הצפרדע למצרים, נבהלו המצרים והכו אותה, והיא התיזה נחילים נחילים. מיהרו הנחילים לעשות שליחותם. אצו רצו, קפצו ודלגו, טיפסו במדרגות הארמון ונכנסו בשערי. אח, איזה פאר, איזה הדר! מילאו את הטרקלין המלכותי, השתרעו על השטיח האומנותי, התישבו על כורסאות הקטיפה, התפרקדו על הזדומי הרגלים. עלו על כרכוב האח, הסתדרו על אדני החלונות, גדשו עד אפס מקום.

ועדיין ממשיכים לנהור... פלשו לחדר השינה, התכרבלו מתחת לשמיכה, על הכרים ומתחתם. אף מתחת למטה, על נעלי הבית ובתוכם. והלאה, למטבח, למזווה. וממשיכים ובאים. לחדרי האמבטיה, לאולם הכינוסים...

זהו, הארמון פקוק, אבל באים עוד ועוד. "מצטערים, חפשו לכם מקום..."

- "זוזו מעט, אל תהיו אנוכיים".

- "מקום שמור, אני מחכה לאחי"...

בעל כרחם ממשיכים, מחפשים מקום, ואין. הכל מרבד ירוק, מתנועע ומקרקר.

מקום אחד נשאר, בתנור הלוהט. אין בררה, צווי ה' הוא, קופצים פנימה בתחושת הקרבה, מסירות נפש. גורלו של מאחר, שכולם הקדימוהו. תפסו את כל המקומות הטובים. לקנא בהם. שליימזל הייתי ושליימזל תשאר...

ומה לבסוף - "וימותו הצפרדעים מן הבתים ומן החצרות ומן השדות"... אבל לא מן התנורים. לפי שמסרו נפשם למות על מצות הקדוש ברוך הוא, חזרו ליאור חיים (ילקוט שמעוני).

ומה למדנו? שאין לחשב חשבונות! אלו שנראו בטובה ובשלחה, נערמו חמרים חמרים וברקבונם באשה הארץ. ואלו שנדמה היה -

הלכתי לשכנע את ההורים שימסרו לידי את בניהם. השתמטו, באמרו שהרשויות נותנות הקצאת לחם רק למי ששולח ילדו לבתי הספר שלהם. "הפתק הכחול" הוא בגדר פיקוח נפש עבורם. אמרתי: עלי ועל צוארי, אשיג לכם "פתק כחול. מהיכן? באותה עת פשטה השמועה שאלמונים פרצו למשרדי הרשויות וגנבו מלאי של פתקים כחולים. לא ידעתי מי עשה זאת, אבל ידעתי את מאמר הגמרא, ש'לא העכבר גנב אלא חורו'. מצאתי את ה'חור' - יהודי משלנו, ספסר בשוק השחור. עוררתי בו את הנקודה היהודית, תן ידך לחינוך טהור לילדי ישראל. הסכים למכור לי במחיר הקרן. אספתי תרומות, וקניתי.

נו, דבר כזה קשה לשמור בסוד. הרשויות עלו על התלמוד תורה המחתרת, ומצאו שההורים מקבלים הקצאת לחם בפתקים כחולים שהגיעו אליהם ממני. מצאתי עצמי בבית הסוהר. ההאשמה: ספסרות בשוק השחור. העונש: מוות.

זה לא צחוק, הייתי בתא הנידונים למוות, אבל משמים גזרו דיני לחיים, וכעבור חצי שנה שוחררתי. כמה קנאתי באלו שנותרו חפשים, בחוץ! אשרי שנתפסתי על דברי תורה, אבל האם לא יכול הייתי לארגן את הענינים בצורה מתוחכמת יותר, שלא יעלו מיד על עקבותי?

אח, יענקלה דער שליימזל! כששוחררתי מבית הכלא נודע לי, שהשלטונות הרוסים הגיעו להסכם עם ממשלת פולין הגולה שמושבה בלונדון, שכל האזרחים הפולניים שבשטחה יגויסו למאמץ המלחמתי נגד הגרמנים. חברי נשלחו לחפור שוחות וחפירות תחת אש הגרמנים, ורבים מהם לא שבו - ואני ישבתי אז שקט ושאנן בבית הסוהר!...

(והגדת, הובא בגיליון 'אגעדאנק' וארא תשע"ט)

בלחם לשובע והוכרח להגר למדינת הים. במלחמה, סיפר, כרתו האיכרים הליטאים את ראשי שכניהם היהודים באבכות מעדר! חיות אדם!

כמעט איש מחברינו 'ברי המזל' לא שרד. ואילו אנו, ה'שליימזלניקעס', היתה לנו נפשנו לשלל!

והלאה - בעיצומה של המלחמה שוחררנו מהמחנה, בתנאי שנתגורר בישוב הסמוך בתנאים מגבילים. מצבנו הירוד, בצרופ תת תזונה חריפה, המיטו עלינו את מחלת הטיפוס. אושפזתי בבית החולים, ולידי שכב בחור ישיבה חסון שחלה אף הוא במחלה. הכל נדו לי, צפו שלא אשרוד. שכני, הוא שנפטר. לפני פטירתו אמר: "ראה יש לי כאן סכום כסף", היה זה סכום זעיר, אבל הציל את חיי, "קחהו, שלך הוא".

הוא נפטר, ואני החלמתי. שבתי לאכסניה, וסרבו לקבלני. חששו מהדבקות. סיפרו ששרפו את חפציי. החלטתי לעקור משם. הרי לא עוקבים אחרי, סבורים שעודני בבית החולים. שבועיים ימים הלכתי לאורך מסילת הברזל. התכלכלתי בלחם שקניתי במעותיו של הנפטר. כעבור שבועיים הגעתי למרקה, וחפשתי בית עם מזוזה בפתחו. ממרום הנחוני לביתו של השוחט, הרב רוט, יהודי חם וטוב לב, שארחני בביתו. מצאתי שהגיעו לשם פליטים רבים מרוסיה, ליטא ופולין, וילדיהם לומדים בבתי הספר הכפרניים. החלטתי שצריך לפתוח חדר, תלמוד תורה חרדי.

הזהירוני: זו סכנת נפשות לפתוח תלמוד תורה תחת עינה הפקוחה של הבולשת. אבל אני הרי נובהדרוקר. מצאתי מקום ללמד בו, ביתו רחב הידיים של גוי מקומי, חניק שמו. ערבי אדוק בדתו ששנא את הכופרים הקומוניסטים שנאה עזה, והיה מוכן להסתכן עבור כל דבר הקשור בדת, לא משנה לו איזו.

יהלומים מגדולי ישראל

הלקוחות היו קמים ממקומם ביראת כבוד, ולא הפסיקו להתפעל ולהדגיש בפניו לאיזה כבוד זכה כשהרב הגדול בעולם - כהגדרתם - עוצר מדי יום ביומו לומר לו שלום! כל יום, חוץ מיום אחד...

המספרה שנסגרה בשבת ביכות ברכת 'בוקר טוב'

לאיזה כבוד זכה כשהרב הגדול בעולם, כהגדרתם, עוצר מדי יום ביומו לומר לו שלום!

כל יום, חוץ משבת קדש.

בשבת עובר הרב, עטוף בטליתו, על פני המספרה הפתוחה ומתעלם כליל מבעליה, העושה שבתו חל רחמנא ליצלן. למחרת השבת שוב עצר, וברך במאור פנים.

מלווה תמה: "מדוע טורח הוא לברכו לשלום בכל יום, מה עוד שהוא מחלל שבת!"

ענהו רבנו: "הקושיא האחת מתרצת בחברתה. המחאה לא

בכל בוקר, כשפנה רבנו מרן פוסק הדור הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל לביתו לאחר תפלת שחרית, היה עוצר ליד פתח המספרה ומקדם פני בעליה בברכה: "שלום, מר הרברט, בוקר טוב!"

"בוקר טוב לך, רבי", היה משיב הספר. זה כבר הפך לדבר שבשגרה, ועם זאת האיר את יומו. ניכר היה שהרב הקשיש מברך מכל הלב, מאחל כל טוב.

הלקוחות היהודים נרעשים כל כך כשהוא עוצר ומברך. קמים ממקומם ביראת כבוד, אינם מפסיקים להתפעל ולהדגיש בפניו

תעזור. ברכת השלום, אולי כן..."

וכעבור זמן עבר רבנו בשבת על פני המספרה, והיא סגורה!
שלט הודיע על סגירתה בשבתות ובחגי ישראל!
למחרת השבת עצר כדרכו לברך לשלום, והספר אמר: "רבי,
המספרה סגורה בשבתות!"

"תבורך בני, ראיתי גם ראיתי, השבת היא מקור הברכה!"
"היודע הרבי מדוע? - בגלל ברכת השלום שלו! בכל השבוע
ברך, ובשבת... בשבת התעלם... ואני רוצה ברכה גם בשבת..."
"תבורך, בני. השבת עצמה מברכת אותך. שיהיה לך יום טוב..."
(ליקוטים וסיפורים נפלאים מתוך ספר 'והאיש משה')

יומא דהילולא

**השניים עזבו את ליאזונה במפח נפש. הרבי לא נתן להם
עצה, לא בירכם ולא כלום, רק השמיע באזניהם דבר-
תורה. נו, עתה הם יודעים את פירושו של מאמר חז"ל,
אבל איך בדיוק זה יעזור להם במשפט הקשה הצפוי להם?**

ליומא דהילולא של הרה"ק רבי שלמה זלמן מלאדי זי"ע בעל התניא ושו"ע הרב

בזר, באומרו כי אחרי הכל אינו מבין, מדוע לא יתן יהודי ליהודי שני לקיים את מצוות הכנסת אורחים ומדוע שלא ישב בקרב אחיו היהודים ויתענג על שבת קודש? בלחץ הטענות הללו, שהיו כבדות-משקל, הסכים הזר להתארח אצל מזמינו לשלוש סעודות השבת, אולם הוא עמד על כך כי ילון בבית המדרש. וכך הווה.

בסעודת ליל שבת נכנס המארח עם אורחו לשיחה מעמיקה בדברי תורה ושמח לראות כי אורחו יודע הרבה וכי הוא איש חסיד ובעל מידות תרומיות. שניהם נהנו הנאה מרובה מהשיחה העריבה. אולם, משהגיעה עת ברכת המזון, דוק של עצב ניכרו על המארח והוא נאנח מעומק הלב. האורח לא רצה לגלות סקרנות ועל כן לא אמר כלום. הדבר חזר ונשנה בסעודה השנייה וכן בסעודה השלישית. אחרי צאת השבת הזמין בעל הבית את האורח להצטרף אליו למלווה מלכה והלה הסכים ברצון. כאשר חזר המארח ונאנח מרות, הרהיב האורח עוז בנפשו ושאלו לפשר הדבר.

המארח סיפר כי הוא ושותפו למסחר נקלעו לעסק ביש, העלילו עליהם עלילת-שוא והאשימו אותם בדבר שלא היו אשמים בו. למרות היותם חפים מכל פשע, הרשיע אותם שופט שונא יהודים ודן אותם למאסר וקנס כבד. עתה נמצא הענין בערעור, בפני בית דין גבוה יותר, אך הסיכויים שיצאו זכאים הם קלושים ביותר.

בשמעו את סיפורו של המארח, אמר לו האורח, כי הוא הנו חסיד, מחסידי האדמו"ר רבי שניאור זלמן ועתה הוא נמצא בדרכו אליו לליאזונה, כי כך מנהגו לנסוע אל רבו פעם אחת בשנה. "אם אתם רוצים לשמוע בעצתי, אמר, סעו שניכם לליאזונה, אל הרבי, ספרו לו את מה שקרה לכם, בקשו את עצתו ואת ברכתו. אני משוכנע כי הרבי יכול לעזור לכם".

למחרת היום הלך החסיד לדרכו ואילו בעל הבית הלך אל שותפו, כדי לשוחח אתו על הענין. בימים ההם, ימי בראשית של התנועה החסידית, היא לא היתה כל כך פופולרית בקרב היהודים,

בתי המדרש של וילנה היו תמיד מלאים יהודים נודדים מכל הסוגים. היו פה סתם קבצנים שחיזרו על הפתחים, היו עניים שקיבצו נדבות באופן "חד פעמי" להכנסת כלה והיו תלמידי חכמים יראי-שמים שערכו "גלות מצרון", כדי לייסר את הגוף ולזכך את הנשמה.

המראה של יהודי זר, שלא מבני המקום, לא היה איפוא מראה נדיר בבתי המדרש הוילנאיים. אולם הזר שנכנס באחד הימים לבית מדרש וילנאי, לא נראה תואם אף אחד מהסוגים שהוגדרו לעיל. עיניו החדות של השמש, שהיו מסוגלות להעמיד כל אחד "במקומו" במבט אחד, הביטו בזר בתמיהה. הוא לא התאים לתמונה הרגילה: הוא נראה "בעל-בית", או אפילו סוחר. אך, אם כן מה הוא עושה באמצע היום בבית המדרש? היה זה יום חמישי בשבת.

הזר התישב באחת הפינות, נטל גמרא והחל לומד בקול מתנגן, כשגופו נע לכאן ולכאן לקצב המנגינה. כך הוא למד שעה-שעתיים. לאחר מכן סגר את הגמרא, הוציא אוכל מצקלונו, נטל ידיו וישב לאכול. השמש, שכל הזמן הביט בזר, ניגש אליו עתה, אחרי שהלה בירך את ברכת המזון, נתן לו שלום ושאלו אם להזמין לו מקום לינה באחד המלונים, או אצל יהודי מכניס אורחים. הזר השיב בתודה, אך הוא אינו זקוק לכל זה. מזוונותיו עמו, הוא אמר, ולישון הוא יישן בבית המדרש.

לפנות ערב התמלא בית המדרש יהודים, שנכנסו כדי להתפלל מנחה- וערבית. ביניהם היה יהודי אמיד, בעל בעמיו, שנוהג היה להזמין אליו מדי פעם אורחים לשבת. הפעם נאלץ השמש להשיב על שאלתו, כי האורח היחידי הנמצא בבית המדרש הוא יהודי המסרב להיעזר בהכנסת אורחים.

ניגש בעל-הבית האמיד אל הזר, בירכו לשלום והזמינו לעשות את השבת בביתו. גם לו השיב הזר, כדרך שהשיב לשמש: יש לו מה שהוא צריך, והוא מעדיף ללון בבית המדרש. אולם המזמין האמיד לא היה מוכן להסתפק בתשובה השלילית. הוא הפציר

השניים הצטערו על כך שהפסידו את זמנם היקר על ידי הנסיעה שלא העלתה דבר.

הם חזרו לווילנה, נכנסו אל רבי מאיר רפאלס וסיפרו לו את קורותיהם אצל הרבי. ר' מאיר רק משך בכתפיו. וכי מה הוא יכול לעשות. כנראה זה לא זה, חשב ובמוחו עברה המחשבה שחבל היה לשלוח את השניים לליאזנה.

יום המשפט קרב והלך. שני השותפים נסעו לפטרבורג הברירה. עורכי-הדין, אותם שכרו להגנתם, לא מצאו שיש מקום רב לתקווה. לכל היותר הם יכלו לקוות להפחתת-מה בעונש המאסר. אחד מעורכי הדין הציע להם לנסות ולהתקבל על ידי מיניסטר המשפטים בכבודו ובעצמו ולשטוח בפניו את טענותיהם.

אחרי חקירות ודרישות עלה בידי השותפים לברר כי מיניסטר המשפטים מטייל בפארק מסוים מדי בוקר, לפני לכתו למשרדו. הם שיחדו את שומר הפארק ונכנסו בשעה מוקדמת, כדי להמתין למיניסטר. הם לא ידעו כי מיניסטר המשפטים לא הרגיש טוב בבוקר זה ונשאר בביתו.

אולם, לעומת זאת, עבר בפארק לגמרי במקרה מיניסטר החינוך, והם חשבו שהוא הוא האיש, לו הם מחכים. הם "תפסו" את מיניסטר החינוך ואחרי שהתנצלו על ההעזה שלהם, שיטחו בפניו את טענותיהם ואמרו כי הנה רק התערבותו יכולה להציל שני אנשים חפים מפשע מלהישלח למאסר.

המיניסטר שמע אותם בסבלנות אך לבסוף אמר להם כי טעות בידם, הוא אינו מיניסטר המשפטים אלא מיניסטר החינוך וכי ענין זה לא שייך אליו והוא לא יכול לעזור להם במאומה.

באומרו את דבריו, המשיך המיניסטר ללכת. בעוד השניים נשארו קפואים על מקומם ונרעשים. לא עברו אלא דקות אחדות, והם עדיין לא התאוששו מהמכה שהונחתה עליהם והכזיבה את כל תוחלתם והנה שומר הפארק בא אליהם בריצה ואומר להם כי המיניסטר מבקש לראותם תיכף ומיד.

הוא הוביל אותם אל הספסל, עליו ישב מיניסטר החינוך, אותו פגשו קודם לכן. המיניסטר קיבל אותם בסבר פנים יפות ואמר להם: "הנה אני רואה שאתם יהודים מלומדים. אם תוכלו להשיב על השאלה שאציג בפניכם, אביא בעצמי את עניינכם בפני הוד רוממותו הצאר ואמליץ שיתנו לכם חנינה.

הנה, לפני ימים מספר שאל הצאר, ירום הודו, אותי ואת חברי המיניסטרים להסביר מאמר שכתוב בתלמוד שלכם ואיש לא היה מסוגל להשיב. המאמר הוא: "מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע", ואם תסבירו לי אותו, היינו שתבהירו במה דומה מלכותו של מלך בשר ודם למלכות השמים, אעשה לכם כפי שהבטחתי".

עניי השותפים אורו. הם נזכרו בהסברו של הרב מליאזנה, אשר לכאורה לא היה כל קשר בינו לבין הענין שלהם. הם הסבירו למיניסטר את מה ששמעו מפי הרבי. יחד עם זאת הם סיפרו לו את הסיפור כולו, ולא הסתירו ממנו מאין ידוע להם ההסבר על מאמר מוקשה זה.

המיניסטר התרשם מאד ממה ששמעו אזניו. הוא הביע תקווה

שהתייחסו אל החסידים בחשד גלוי. היו שחשבו כי החסידים אינם מקיימים את המצוות כראוי. אין פלא, איפוא, כי השותף לא היה מוכן להזדהות עם החסידים על ידי נסיעה לליאזנה. לבסוף הסכימו השניים להיוועץ בראש הקהל, ר' מאיר רפאלס, תלמיד-חכם גדול ואדם בעל ידיעות כלליות נרחבות, שכבר קודם לכן ניסה לסייע להם בעניינם, אך ללא הצלחה. הם החליטו לשאול אותו, ומה שהוא יאמר - יעשו.

ר' מאיר רפאלס לא היה חסיד, אולם להפתעת השותפים הוא סבר שאין זה רעיון רע כל עיקר לנסוע לליאזנה. אחרי הכל, מה הם יכולים כבר להפסיד?

אילו ידעו השניים על הנסיון, בו התנסה ר' מאיר לפני זמן לא רב, לא היו מתפלאים על ששינה את דעתו לגבי חסידות וחסידים. ר' מאיר לא סיפר לשניים, כיצד שימש הוא עצמו אמצעי בידי הרבי מליאזנה, ששיחרר עגונה מכבלי עגינותה בצורה מופלאה ביותר. מאז אותו מקרה שינה ר' מאיר את יחסו אל הרב, אם כי הוא עדיין לא השתכנע לגמרי ולא הפך לחסיד.

עתה הגיעה לידי הזדמנות מצויינת, כך הוא חשב, לנסות שוב את כוחו של הרבי. את מחשבותיו אלו שמר ר' מאיר לעצמו ואילו לשותפים הוא אמר כי רק נס יכול לעזור להם. אני אינני עושה-נפלאות, אמר, אולי הרבי הוא כזה, ומדוע שלא תסעו אליו? וכי מה יש לכם להפסיד? השניים נסעו לליאזנה, נכנסו אל הרבי וסיפרו לו על מצבם המיואש.

הרבי הקשיב לדבריהם ובדברי תשובתו אמר: "אני רואה כי שניכם תלמידי-חכמים הנכם ובקאים בהוויות עולם. האם יודעים אתם את פירושו של מאמר חז"ל "מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע"? במה דומה שלטונו של מלך בשר ודם למלכותו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא?

השניים הודו שאין הם יודעים. אני אסביר לכם, אמר הרבי, כאשר השם יתברך הופיע בפעם הראשונה בפני משה רבנו מתוך הסנה ושלח אותו למצרים, כדי להוציא את בני ישראל משיעבוד מצרים, שאלו משה רבנו, מה יהיה אם ישאלו לשם השם, מה אגיד להם? על זה ענה השם יתברך, כי שמו הוא סוד, כי כבודו מלא עולם והשגחתו פרושה על כל העולם, אך את שמו אין לבטא. אין הוא ניכר בשמו, כי אם במעשיו וניתן לקרוא לו רק שכינה אלוקית.

הוא הדין למלך בשר ודם - סיים הרבי - למרות שיש לו שם פרטי משלו, בכל זאת כולם קוראים לו "הוד מלכותו". ולמרות שנתניו של המלך אינם מכירים אותו אישית ואף לא יכולים לקרוא בשמו, בכל זאת הם מקבלים על עצמם את מלכותו באהבה ומסירות.

עתה - סיים הרבי - לכו הביתה וביטחו בה' שיהיה בעזרכם. השניים עזבו את ליאזנה במפח נפש. הרבי לא נתן להם עצה, לא בירכם ולא כלום, רק השמיע באזניהם דבר-תורה. נראה היה להם כי לדברי הרבי אין כל קשר למשפט שצפוי להם. עתה הם יודעים את פירושו של מאמר חז"ל "אך באיזו צורה זה יעזור להם?

נקל לתאר כי לשמחתם של שני השותפים לא היה גבול. הם חזרו לוילנה ומיהרו לביתו של ר' מאיר רפאלס. לאחר ששמע את סיפורם של השניים, לא נותרו בלבו של ר' מאיר כל ספקות הוא נסע מיד לליאזונה והפך לחסידו הנלהב של האדמו"ר הזקן. (אור לישרים)

כי יעלה בידו באחד הימים להכיר את הרבי הקדוש מליאזונה והבטיח לשותפים ששוב אין להם מה לדאוג בקשר למשפט שלהם. המינסטר נפרד מהם בידידות והלך שמח וטוב לב, ישר אל הצאר, כדי לספר לו את הסיפור המופלא ואת תשובתו המוכנה על שאלתו.

יהלומים מגדולי ישראל

"שמע נא ר' משולם פייש היטב את מה שאני אומר" - הרים הכפרי את קולו באיום - "כעת כבר אין לי כל ספק שאתה הוא הגנב! אם לא תחזיר לי את פרתי, במקל הזה אשבור את עצמותיך!"...

תמימות משעשעת של כפרי וענותנותו של גדול בישראל

כשהגיע הכפרי לביתו, לקח תיכף מקל גדול בידו, הלך לביתו של הרה"ק מטאהש ואמר לו בהאי לישנא: "הנה עכשיו באתי בחזרה מהרה"צ מטשענגער, והוא גילה לי כי אצלכם אמצא את פרתי. ואם כן הוא, שמע נא ר' משולם פייש מה שאני אומר כעת" - הרים הכפרי את קולו כשהוא מניף את מקלו מול פניו של הרבי - "אם תתן לי בחזרה את פרתי, מוטב, ואם לאו - אזי עם המקל הזה אשבור את עצמותיך. כי כעת כבר יודע אני לבטח שאתה גנבת את פרתי, ואצלך היא, כמו שאמר לי הרה"צ מטשענגער, וא"כ הברירה כעת בידיכם"...

הרה"ק מטאהש בתמימותו ובענותנותו הגדולה השיב לו ואמר, שילך לביתו בשתיקה, והבטיח לו שבלילה הזו תשוב אליו פרטו והכל יבוא על מקומו בשלום. ואכן ע"י זכותו ותפילתו של הרה"ק מטאהש חזרה פרטו של הכפרי עוד באותו לילה לבעליה. אחר המעשה הזה התפאר הכפרי בפני מכריו, שטוב עשה שנסע להרה"צ מטשענגער. "הנה רואים אתם, שתיכף ומיד ידע הרבי מיהו הגנב"...

(נעם שיח)

מסופר על הרה"ק רבי משולם פייש מטאהש זצ"ל, שקודם שהתפרסם בצדקותו ותמימותו היה גר בכפר קטן סמוך ונראה לעיר טשענגער, שם התגורר צדיק גדול ומפורסם לבעל מופת, הלא הוא בעל ה"מנוחת אשר" זצ"ל אשר רבים הלכו לאורו, וגם תמימי הדעת הבעלי בתים מהכפרים הסמוכים לעיר, כשהיתה להם איזו בקשה הלכו לבעל ה"מנוחת אשר" בבקשה שיעזור להם. ויהי היום, לאיש כפרי ותמים שהתגורר בכפרו של הרה"ק מטאהש, אבדה פרטו. קם ונסע להרה"צ מטשענגער בבקשתו שימצא לו את פרטו האובדת. ה"מנוחת אשר", שהכיר את גודל צדקותו של הרה"ק מטאהש, וגם ידע מהדחקות הנוראה שהיתה מנת חלקו, רצה לפרסם את שמו וצדקותו, כדי שעי"כ ירווח לו מעט, ע"י שיבואו אליו להתברך בישועות ונחמות. על כן אמר לכפרי התמים שילך אצל "ר' משולם פייש" הגר שם בכפרו, ושם ימצא את פרטו.

הכפרי שלא היה חכם רבה ולא טיפש זוטא, לא הבין את כוונת ה"מנוחת אשר", והבין שכפשוטו ומשמעו! רבי משולם פייש - הוא הגנב!

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

מדוע מותר לשבח חתן בדרשה ואין בכך איסור אבק לשון הרע?

Yaakov Lederman/Flash90

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

העולה מהן הוא - איסור לספר דבר מה שפלוני אמר או עשה, אף שאין בדבר זה כל גנות, אם מכל מקום הדברים עלולים להביא לתרעומת בלב השומע כלפי אותו פלוני. אחת הדוגמאות היא:

בהלכות הנלמדות היום בסדר הלימוד היומי (הלכות רכילות כלל ח סעיפים א-ב) עוסק החפץ חיים באיסור אבק רכילות. החפץ חיים מביא מספר דוגמאות לאיסור אבק רכילות, שהכלל

בגנותו. התנאים שבהם אסור לדבר בשבחו של אדם הם: א) בפני שונאו. ב) ברבים. ג) להרבות בשבחו. אך באופנים אחרים, אדרבה, נאמר בגמרא שמי שהשמועות עליו טובות מותר לשבחו, והמשבחו ינחו לו ברכות על ראשו.

מכך עולה שאלה מעניינת: כיצד מותר לשבח חתן וכלה בדרשה, שהיא בפני רבים, ובדרך כלל מרבים בשבחים? ב'ביאורים' ומוספים' מביאים על כך הסבר (בשם שו"ת לחפץ בחיים), שכפי שכתב המהרש"ל שרק לגבי חברו יש הקפדה על סיפור שבחו, אך על רבו בוודאי מותר, מפני שכל תלמיד מחוייב לספר בשבחו ואין בו קנאה, כך הדין לגבי חתן, כיון שמצווה לשבחו, ואם כן אין בו קנאה.

אדם שמבקש טובה מחברו והוא אומר לו שאינו יכול לעשות זאת, לא יאמר לו: "והרי פלוני סיפר לי שעשית לו טובה זו". משום שבכך מתעוררת תרעומת בלב השומע על אותו פלוני, מדוע סיפר על הטובה שעשה עמו, ובגלל זאת אינו יכול להשתמש עכשיו מהמבקש.

ודוגמה נוספת: המשבח את ראובן בפני שמעון שותפו על שנתן לו הלוואה או צדקה וכדו'. יש להיזהר בכך, משום שעל ידי זה יכול לגרום תרעומת בלב שמעון על כך. ואף יכול לגרום בכך הזיק לראובן או מחלוקת בינו לבין שותפו. ב'ביאורים' ומוספים' מזכירים בהקשר לכך גם את איסור אבק לשון הרע - סיפור שבח על אדם בסיטואציה שיכולה לגרום שהשומעים יתעוררו לדבר

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדרך היומית

מדוע ישב הגאון רבי חיים עזיזר בסוכה למרות שהיה מצטער?

מגילה דף טז

בנפול אויבך אל תשמח

הגה"צ רבי שמעון'לע זעליכאווער זי"ע המשגיח המפורסם דישיבת "חכמי לובלין", אירח פעם אחת אורח זקן על שולחנו בליל הסדר, מספר תלמיד אחד שהתארח גם הוא באותה שנה, שכאשר רבי שמעון הבחין ששיני הזקן נשרו, אמר לו שיטבול את המצה במרק לרככו, וכשהזקן חשש לאכול געבראק"ס (מצה שרויה), אמר לו רבי שמעון, שאם הוא חושש לאכול מצה שרויה אזי גם הוא יאכל עמו מהמצה השרויה... ואח"כ סיפר לו על הגאון רבי חיים עזר זצ"ל מווילנא, אשר פעם בחג הסוכות היה מצונן ושוכב על מיטת חוליו, ואז הגיע אליו איזה אורח לבקרו, והוא הורה לבני הבית שיערכו את השולחן בסוכה לכבוד האורח, וכשהתחיל האורח לאכול, פתאום רואה הוא את הגאון כשהוא מעוטף במעיל עבה מגיע, גם כן לאכול בסוכה. נחרד האורח ואמר לו: רבינו, הרי חולה אתה ומצטער פטור מן הסוכה, ענה לו ר' חיים עזר: צודק אתה שהמצטער פטור מן הסוכה, אבל המצטער אינו פטור מהכנסת אורחים, ואיזה הכנסת אורחים הוא זה כשאתה יושב ואוכל בסוכה לבדך, ולכן באתי הנה...

(מתוך 'נועם שיח' יו"ל ע"י מכון אפריון לשלמה תזריע מצורע תשע"ז)

איתא בילקוט שמעוני (פרשת אמור רמז תרנ"ד) דבר נורא: אתה מוצא שלש שמחות, כתיב בחג ושמחת בחגך, והיית אך שמח, ושמחתם לפני ה' אלקיכם שבעת ימים (ויקרא כ"ג, מ'), אבל בפסח אין אתה מוצא שכתוב בו אפילו שמחה אחת, למה, בשביל שמתו בו המצריים. וכן אתה מוצא כל שבעת ימי החג אנו קורין בהן את ההלל אבל בפסח אין אנו קורין את ההלל אלא ביום טוב הראשון ולילו, למה, משום בנפול אויבך אל תשמח, ע"כ. והדברים נוראים, שכן המצריים הם אלו שהרגו וטבחו והשתעבדו בפרך בעם ישראל, ואח"כ כגמולם השיבו בראשם שנטבעו בים סוף, אך מ"מ משום בנפול אויבך אל תשמח אין יכולים לשמוח! אכן מגיע להם מכות, אבל 'שמחה' - לשמוח, לא! אי אפשר לשמוח, לכל הפחות קצת רגש, והדברים נוראים! וידוע בשם האבן עזרא שביאור מילת 'אכזר' הוא אך- זר, שהוא זר מהקב"ה ומתכונת בני ישראל שהם רחמנים. ההשתתפות בצערן של הזולת יש בה עדות לדרגת ותכונת הנפש וכושר הנשמה הפנימית החבויה במכמניו של האדם.

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?
שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

מי שהדליק נרות חנוכה ושכח לברך האם יכול לברך בזמן שהנרות דולקים?

ומי שהתחיל להדליק ללא ברכה, ונזכר לפני שסיים את הדלקת כל הנרות, יברך את כל הברכות וימשיך להדליק. ואם סיים להדליק את כל הנרות - יברך 'שעשה נסים', וכן 'שהחיינו' ביום הראשון, כדין אדם שאינו מדליק בעצמו ורואה נרות חנוכה (ראה להלן); אך לא יברך 'להדליק', אף אם נזכר בתוך מחצית השעה מההדלקה, בזמן שבו עדיין מתקיימת המצוה.

[שו"ע תרעו, א-ד, ומשנ"ב ד רח, ושעה"צ ח; וראה שם ה]

לפני הדלקת נרות חנוכה, מברכים שתי ברכות: ברכת המצוה - "אשר קדשנו במצוותיו וציונו להדליק נר חנוכה", וברכת "שעשה נסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה". וביום הראשון של חנוכה, מברכים גם 'שהחיינו'. ויש לברך את כל הברכות לפני הדלקת הנר הראשון.

ולאחר הדלקת הנר הראשון, אומרים "הנרות הללו..." תוך כדי הדלקת הנרות הנוספים; ויש שנוהגים לומר 'הנרות הללו' לאחר הדלקת כל הנרות.

מה הקשר בין ברכת ההדלקה של נר חנוכה לשלוש עשרה מידות של רחמים?

שכתבו טעם לנוסח זה, משום שהמילה 'שלחננוכה' מהווה ביטוי חזק יותר - לעומת 'של' במילה נפרדת - לכך שזו מיוחד לחנוכה בלבד, כלומר למצות נר חנוכה, ואינו עשוי להאיר. ובברכת שהחיינו - ישנן שתי דעות בנוגע לניקוד האות 'ל' במילה 'לזמן': לזמן, וכן המנהג; או לזמן, וכן כתב במשנה ברורה.

[שו"ע תרעו, א, משנ"ב א, ושעה"צ א; ביאורים ומוספים דרשו, 4-2]

נוסח ברכת המצוה בהדלקת נרות החנוכה המובא בשולחן ערוך, הוא: "להדליק נר חנוכה", ויש שכתב שנוסח זה הוא על פי הסוד - שראשי התיבות "להדליק נר חנוכה", הם אותיות נח"ל, שהן שם קדוש, הנרמז גם בראשי התיבות של הכתוב בשלוש עשרה מידות של רחמים: "נִצְרַח הַסֵּד לְאֶלְפִים". והנוסח בגמרא ובראשונים הוא: "להדליק נר של חנוכה".

ויש שכתבו, שצריך לומר "שלחננוכה", במילה אחת; ויש

מדוע תיקנו 'ברכת הרוואה' דווקא במצות נר חנוכה?

וביום הראשון מברך גם 'שהחיינו'. ומי שבירך 'שהחיינו' על הראייה, אינו מברך 'שהחיינו' כשמדליק בעצמו למחרת. והטעם שתיקנו 'ברכת הרוואה' דווקא במצוה זו, הוא מפני חביבות הנס, וכן משום שיש אנשים שאין להם בתים, ואין בידם לברך על המצוה כי אם באופן של ראיית הנרות שאחרים מדליקים.

[שו"ע תרעו, ג, משנ"ב ה, ושעה"צ י; ביאורים ומוספים דרשו, 13; וראה שו"ע תרעו, א]

במצות נר חנוכה ישנה הלכה שאינה קיימת במצוות אחרות - שאדם שאינו מקיים את המצוה, ורואה את המצוה כשהתקיימה על ידי אחר, מברך חלק מהברכות שמברכים בעת קיום המצוה. והיינו, שאדם שנמצא מחוץ לביתו, ולא הדליק נר חנוכה, ואינו עתיד להדליק, ולא מדליקים עבורו בביתו; ואף לא השתתף בפרוטה בנרותיו בעל הבית כדין אורח (ראה במקורות) - כאשר הוא רואה נר חנוכה שהדליק אחר, מברך ברכת 'שעשה נסים',

* בשעת הדלקת נרות החנוכה, צריך שהנרות יהיו ראויים למצותם, והיינו, שיוכלו לדלוק עד לתום הזמן הנדרש לקיום המצוה.
* נשים חייבות במצות הדלקת נרות חנוכה, משום שהיא נתקנה לזכר נס פך השמן, וגם לזכר ניסי המלחמה, ואף הנשים נושעו בניסים אלו.
* יוצא אדם ידי חובתו בהדלקת נרות חנוכה על ידי שליח; ואין השליח רשאי לברך על ההדלקה אלא כאשר המשלח שומע את הברכות ויוצא בהן ידי חובתו.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם מותר לאכול בסוכה בעמידה?

בעמידה, ואי כולל לברך לישב בסוכה ולהמשיך לעמוד; או שלא ניתן לברך אלא סמוך לשיבה, ולכן חובה לשבת בשעת האכילה. ברם, לדעת הרא"ש, היות והמנהג הוא לברך 'לישב בסוכה' רק בשעת אכילת פת או מיני מזונות - יש להסמיך את הברכה ככל האפשר לתחילת האכילה, ולכן, לדעתו, יש לברך לישב בסוכה בסמוך לאכילה, והיינו, לאחר ברכת 'המוציא' או 'מזונות', שאותה מברכים בשיבה. וכתבו השולחן ערוך והרמ"א, שהמנהג כדעה זו. [שו"ע תרמג, ב-ג, משנ"ב ד, ה רז, (וראה שם, ו), שעה"צ ד, וביה"ל ד"ה להרמב"ם]

אמרו חכמינו ז"ל: "כל המצוות, מברך עליהן עובר לעשייתן"; דהיינו, סמוך לעשיית המצוה, לפני תחילת העשייה. ונחלקו ראשונים לענין מצות סוכה, מתי הוא זמן זה של 'עובר לעשייתן': לדעת הרמב"ם, המצוה מתחילה בפעולת הישיבה בסוכה, כפי המשמעות הפשוטה של לשון התורה: "בַּסֹּכֶת תֵּשְׁבוּ"; ולכן, לדעתו, יש לברך 'לישב בסוכה' בעמידה, ומיד לאחר מכן להתישב. והגר"א מצדד כדעה זו. ונחלקו הפוסקים, לדעת הרמב"ם, אם רשאי אדם לאכול

הלוח היומי

כ"ד בטבת | רבי משה מרדכי ב"ר שמעון נתן נטע בידרמן זצ"ל, האדמו"ר מלעלוב

הזקן, בעל התניא ושו"ע הרב.
תרי"ב: רבי מאיר ב"ר יהודה לייב אייזנשטטר זצ"ל, מהר"מ אש, אב"ד ור"י אונגוואר ועוד, בעל אמרי אש, אמרי בינה ועוד.
תרפ"ו: רבי שמואל ב"ר אברהם בורנשטיין זצ"ל, האדמו"ר מסוכוטשוב, בעל שם משמואל.
תש"ח: רבי אברהם שמואל בנימין ב"ר משה סופר זצ"ל, בעל שו"ת דברי סופר.
תשי"ד: רבי אליהו אליעזר ב"ר ראובן דב דסלר זצ"ל, משגיח ישיבת פוניבז', בעל מכתב מאליהו ועוד.
תשל"ז: רבי חיים ב"ר משה הגר זצ"ל, האדמו"ר משאץ-ויז'ניץ.
תשמ"ז: רבי משה מרדכי ב"ר שמעון נתן נטע בידרמן זצ"ל, האדמו"ר מלעלוב.
תשמ"ח: רבי משה עקיבא ב"ר אברהם יצחק טיקוצ'נסקי זצ"ל, משגיח ישיבת סלבודקה ור"י מקור חיים י-ם.

היום הוא יו"ט במגילת תענית על שניצחו את הצדוקים בדיני ירושה, לפי גירסת הגמ' (ב"ב קט"ו). ולפי גירסת מגילת תענית (פ"ה), היה זה בכ"ד אב. בשנת תקצ"ז הייתה רעידת אדמה חזקה בצפון הארץ, שבה נהרגו אלפי יהודים ז"ל, רעידת האדמה הורגשה במיוחד בצפת ובטבריה. ומעיד ע"כ רבי ישראל משקלוב בהקדמה לספרו פאת השולחן, "ופגעתי בזמן צרות המגפה בגליל הק' ר"ל לא תקפ"ץ ותעשה בני אדם כדגי הים ויברחו אנשים רבים למדברות ולייערות.."

יארצייט:

תע"ט: רבי נפתלי ב"ר יצחק הכהן כ"ץ זצ"ל, אב"ד פוזן ופפ"ד, בעל סמיכת חכמים, משך הזרע, ברכת ה' ועוד.
תקע"ב: רבי יוסף ב"ר יחיאל מיכל (מזלוטשוב) יונגרלייב זצ"ל, האדמו"ר מיאמפול.
תקע"ג: רבי שניאור זלמן מלאדי ב"ר ברוך זצ"ל, האדמו"ר

יארצייט הרה"ק רבי שניאור זלמן מלאדי ב"ר ברוך - בעל התניא ושו"ע הרב

עצה להינצל מהכעס

כתב בעל התניא: אילו היה מאמין שמאת ה' היתה זאת לו, לא היה בכעס כלל, ואף שבן אדם שהוא בעל בחירה מקללו או מכהו או מזיק ממונו, ומתחייב בדיני אדם ובדיני שמים על רוע בחירתו, אף על פי כן, על הניזק כבר נגזר מן השמים והרבה שלוחים למקום. (אגרת הקודש לבעל התניא - אגרת כה)

בעת שנגרם לנו צער או נזק מאדם מסוים (אף מאחד מבני הבית)
נשתדל להתחזק באמונה שאותו הצער היה מגיע אלינו בכל מקרה והוא רק שליח מאת השי"ת

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il